

လမင်းပိုပို

အသည်းနှလုံးများမီးလောင်နေသည့်

L လင်း

စူးစိုက်ကြည့် နေကြတဲ့ မျက်ဝန်း နှစ်စုံတို့ က အသီးသီး ဒဏ်ရာ ဗရ ပွနှင့် နာကျင်လျက် မျက်ရည်ကြည် အသီးအသီး ရစ်ဝိုင်း ခြုံသိုင်း လျက် သား။

ဖွေးဥ နုထွတ်တဲ့ "သက်လယ်"ရဲ့ ပါးပြင်လေး နှစ်ဖက်ဟာ ဒေါသ ဇော အရှိန်နှင့် သွေးရောင် နီမြန်း နေလေသည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ တဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးကို တင်းတင်းဆွဲဖိ စေ့ကပ်ထားကာ အတွင်းသား ကို အံ့ကြိတ် ဖိကိုက် မိတဲ့ အတွက် ငန်ကျိကျိ သွေးအရသာကိုပင် ခံစား ရလာသည်။ ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်နေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဘဝနဲ့ ထပ်တူ မြ တ်နိုးရတဲ့ ချစ်သူ "ကောင်းစစ်သွေး"ကို မျက်ဝန်း လွှဲဖယ် မပစ်နိုင် အောင် နာကျင် ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့် နေမိတာပါ။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါ ဘူးလို့ ဘယ်လိုပင် မိမိကိုယ်ကို သတိပေး နှစ်သိမ့် သော်ငြား အဖြစ်အပျ က်ကို ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ခဲ့ပါ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ပူလောင် ပြင်းပြအောင် ခံစားနေရမှာ ပဲ ဆိုတာ ကိုလည်း သက်လယ် ကိုယ်ချင်းစာ ခံစားနိုင်ပါသည်။ ။ တကယ်တော့ ကို ယ်တွေရဲ့ အဖြစ်က မြေဇာ မြက်ပင် ငယ်တွေလိုလေ။ ကြားကနေ စိစိ ညက်ညက် ကြေကြ ရတော့မဲ့ ဘဝပါ။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ရှက်ရွံ့ သိမ် ငယ် နာကျင်မှု၊ သူ့အတွက် ကိုယ်ချင်းစာ တွေးပေးနိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ ရှက်ရွံ့ သိမ်ငယ် နာကျင်မှု။

လက်မခံနိုင်အောင် ခါးသီးစရာ ကောင်းတဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ သူ

တို့ ချစ်သူ နှစ်ဦးရဲ့ ပတ်သက်မှု အကြားမှာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ပွား ခဲ့ရတာလဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တကယ့်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြင်ကြင်နာနာ ချစ်ခဲ့ကြသူတွေပါ။

"သက်လယ်"

"..."

"သက်လယ်"

အရဲစွန့်ပြီး ခေါ်တဲ့ ကောင်းစစ်သွေးရဲ့ အသံက တုန်ယင် နေခဲ့ပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် ယောက်ျား တစ်ယောက် တန်ဖိုး ခုလောက် ခံစားနေရရင် သက်လယ် ခမျာ ဘယ်လိုများ နေရှာမှာ လဲလို့ ချစ်သူအတွက် နောက်တစ်မျိုး ထပ်တိုး ရင်နာ ရပါသည်။

မာန်ဖီနေတဲ့ ကျားသစ်မလေးလို အဆုံးစွန် ပေါက်ကွဲ ပူလောင်နေတဲ့ သက်လယ်က လက်သီးလေး ဆုပ်ကာ အသက်ရှူသံ တွေလည်း မြန်ဆန် ပြင်းထန်နေသည်။ ကိုယ်တိုင် နာကျင်နေတဲ့ ကြားက ချစ်သူကို ဤသို့ တွေ့မြင်ရတာ ပင်ပန်း ဆင်းရဲ လှပါသည်။

"သက်လယ် ... ငါတို့ ခေါင်းအေးအေး ထားကြရအောင်ပါ"

သက်လယ်က ခေါင်းကို ကြေကြေ ကွဲကွဲ ယမ်းခါ လိုက်ပါသည်။ မျက်ဝန်း အိမ်ထဲ ပြည့်လျှံ နေတဲ့ မျက်ရည်စက်တို့ က ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ကို လွင့်စဉ် ထွက်ကုန်သည်။

"ဟင့်အင်း ... ခေါင်းအေးအေး မထားနိုင်ဘူး"

"နင် အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ စိတ်ကို အဲသလောက် အထိ ချုပ်နှောင်မပစ်ပါနဲ့ ဟာ"

"နင်ကျတော့ရော မခံစား ရလို့ လား"

"ငါလည်း ခံစား ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ငါတို့ ဘာတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ လဲ၊ ငါတို့ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်တာ"

"မုန်းတယ်၊ ငါ အရမ်း မုန်းတယ်"

သက်လယ်က ခါးခါးသီးသီး နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ် လိုက်ပါသည်။ ။

"ဘယ်သူ့ကို မုန်းတာလဲ"

"အဖြစ်အပျက် ကိုလည်း မုန်းတယ်"

"ငါ့ကိုကော"

တုန်ယင်တဲ့ ကောင်းစစ်သွေးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် သက်လယ်က မျက်နှာကို လက်ဝါးပေါ် မှောက်အပ်ကာ ကြေကြေ ကွဲကွဲ ငိုချလိုက်ပါသည်။ ။

ဒီလောက်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို သူ့မှာ လည်း အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ သက်လယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မုန်းနိုင်ပါ့မလဲ။

"ဟင့်အင်း ... နင့်ကို ငါ အရမ်း ချစ်တယ် ကောင်း"

"သက်လယ် ... ငါလည်း နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ငါတို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ ကြတာလေ၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... "

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း"

သက်လယ်ရဲ့ ခေါင်းအယမ်းဟာ အားလျော့ ဆုတ်နစ် နေပါသည်။ ။

"နင့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ငါတို့ လမ်းခွဲ ကြမယ် ကောင်း၊ အခုကစပြီး နောက်ဆုတ်မယ်"

သက်လယ်က ရပ်နေတဲ့ ခြေအစုံကို တစ်လှမ်းစ ဆုတ်လိုက်ပါသည်

။

"နောက်ဆုတ်ပြီးရင် ငါတို့ ကျောခိုင်း လိုက်ကြမယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ကြတော့ဘူး"

"သက်လယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ ကျောခိုင်း ရမှာ လဲ၊ ဘာကြောင့် မျက်နှာချင်း ထပ်မဆိုင် ရဲမှာ လဲ၊ နင် ငါ့ကို အရမ်း ချစ်တာဆို"

"ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို အရမ်း ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်မျက်နှာကို ငါမကြည့်ရဲ တော့ဘူး ကောင်း၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ချင် တော့ဘူး"

"ငါ့ကို တကယ် ချစ်တယ် ဆိုရင်"

"နင့်ကို ဘယ်လောက် ချစ်ချစ် နင့်အမေကို ငါမုန်းတယ်၊ နင့်အမေကို ရွံတယ်၊ နင့်အမေကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး သိလား၊ နင်မြဲ မြဲ မှတ်ထား"

သက်လယ်က စကားမဆုံးမှာ ကောင်းစစ်သွေးကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းကာ ခွဲခွာသော ဆန့်ကျင် ခြေလှမ်းကို စတင် လိုက်ပါသည် ။

(၁)

ဤအဖြစ်အပျက်တို့ မစတင်ခင် နှစ်လ လောက် နီးပါးက ဖြစ်ပါသည် ။ စီအီးအို သူဌေးရဲ့ ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့ ကိုနေအောင်

ရဲ့ မျက်နှာကို ကောင်းစစ်သွေးက အမှတ်တမဲ့ သတိပြုမိကာ ...

"ကိုနေအောင် ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ"

ကိုနေအောင်က ကောင်းစစ်သွေးနှင့် ယှဉ်လျက် ကပ်လျက်က သူ့
စားပွဲပေါ် ဖိုင်လ်ပါးပါး တစ်ချပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပစ်တင် လိုက်ရင်း ငှူးခနဲ
လေပူကြီး မှုတ်ထုတ် လိုက်ပါသည်။ ။ သူ့ကုလားထိုင်မှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်
ရင်း သက်ပြင်း တစ်ချက် ထပ်ဆင့်ချ လိုက်ပြန်ရာ ...

"ကိုနေအောင် ဘာအဆင် မပြေလို့ လဲ"

"မင်းဘိုးတော်တော့ ငါ့ကို ထုပြီကွ"

"ဗျာ"

မင်းဘိုးတော် ဆိုတာဟာ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် အကြီးအကဲ ဦးကောင်းမြ
တ်ကို ပြောတာ ဆိုတာကို ကောင်းစစ်သွေး နားလည် ပါသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုနေအောင်"

"သေပြီပေါ့ကွာ"

"ကိုနေအောင် ကလည်း ဗျာ၊ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး"

ကိုနေအောင်က ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးဖွရင်း ကောင်းစစ်သွေးကို
စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ...

"ငါ့ကို မင်းဘိုးတော်က နယ်စပ်က ‘...’ လမ်းပိုင်းကို ပို့လိုက်ပြီကွ"

"ဗျာ"

"အေး ... မဲဇာ ပို့လိုက်တာလေကွာ"

ကောင်းစစ်သွေးက အံ့အား သင့်နေ မိပါသည်။ ။ နေရာစုံမှာ ဆောက်

လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေ အများ အပြား လုပ်ကိုင် နေတဲ့ ဦးကောင်းမြတ်
မှာ နယ်စပ်က လမ်းပိုင်း တစ်ခုကိုလည်း ကန်ထရိုက် ဖောက်လုပ်ခွင့် ရ
ထားပါသည်။ ။ မြို့မနီး ရွာမနီး လမ်းခုလတ်မှာ အအိပ်အနေ အစားအ
သောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ပင်ပန်းလှတဲ့ နေရာပါ။

"ဟင် ... ကိုးမိုင်က အိမ်ရာ စီမံကိန်းက ကိုနေအောင်နဲ့ စထားတဲ့
ဟာ၊ ကိုနေအောင်ရှိမှ ဖြစ်မှာ ပဲဟာ"

ကိုနေအောင်က ပခုံး တစ်ချက် တွန့်ကာ မချိပြီး ပြီးသည်။ ။

"သူ့ဆီမှာ အင်ဂျင်နီယာတွေ ရိုက်သတ် မကုန်ပါဘူးကွာ၊ ငါနဲ့ စထား
ပေမဲ့ တကယ်တော့ ငါမရှိလည်း ဘယ်သူ့ကိုမဆို လုပ်ငန်း အခြေအနေ
အဆင့်ဆင့် ရှင်းပြပြီး လွှဲလို့ ရတဲ့ ဟာပါ"

"အင်းလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို သူများကို လွှဲပြီး ကိုနေအောင် တခြား သွား
မဲ့အစား အဲဒီ သူများကို လမ်းပိုင်း ဖောက်လုပ်ရေးဆီ ပို့လို့ ဖြစ်တာပဲ
ဟာ"

"ဖြစ်တာက ဖြစ်တာ၊ သူ့သဘောက သူ့သဘောကွ"

"သူ့သဘောက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်တာလဲ"

"ဒါတော့ မင်းယောက္ခမ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ သွားမေးကြည့်"

ကောင်းစစ်သွေးက မျက်နှာ နည်းနည်း ပူမိပါသည်။ ။ ကောင်းစစ်
သွေးဟာ ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး "မြတ်သက်လယ်"
ရဲ့ ချစ်သူ ဆိုတာ ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးသိ အကုန်သိ ဦးကောင်းမြတ်
ကိုယ်တိုင်လည်း သိပြီးသားပါ။ ဦးကောင်းမြတ်က သူ့သမီးကို ကောင်းစ
စ်သွေးနှင့် ကြည်ကြည် ဖြူဖြူ သဘောတူတယ် ဆိုတာကိုလည်း ကုမ္ပဏီ
ရဲ့ လုပ်ငန်းခွဲ အားလုံးက ဝန်ထမ်းပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် အား

လုံး သိထား ကြပြီးသားပါ။

"အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိမယ် ထင်တယ်ဗျာ ကိုနေအောင်"

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

"အကြောင်းမဲ့ သက်သက်တော့ ဘိုးတော်က ဒီလို ဘလိုင်းကြီး မလုပ်ပါဘူးဗျာ"

"ဒါပေါ့ကွာ၊ အကြောင်း ရှိပါသော်ကော ကောင်းစစ်သွေးရာ"

"ဘာအကြောင်းလဲ ကိုနေအောင်"

"မပြော ချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ရှိပါစေတော့"

"ဟာ ... ပြောပါဗျ ကိုနေအောင်၊ ကျွန်တော် သိပါရစေ"

"မသိချင်ပါနဲ့ ကောင်းစစ်သွေးရာ၊ ငါမပြောချင်ပါဘူး"

"ပြောလို့ မကောင်းတာမျိုး ရှိလို့ လား"

"ဒါပဲပေါ့ကွာ"

ကောင်းစစ်သွေးက အသည်း တယားယား မချင့်မရဲ ဖြစ်ရပါသည် ။ သူ ဇွတ်အတင်းလည်း မမေးလို။ မေးလည်း ဖြေချင်မည် မထင်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူက ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ သမက်လောင်း ဖြစ်နေ၍ ပင်။

ကိုနေအောင်က ကောင်းစစ်သွေးတို့ ထက် စီနီယာ ကျသည် ။ သို့ပေမဲ့ အလွန် ရင်းနှီး ခင်မင်ပါသည် ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်တာ ကျတော့လည်း မရှေးမနှောင်း။ သက်လယ်နှင့်လည်း ကိုနေအောင်က ရင်းနှီးသူ။ သယ်လယ်က ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် သူဌေးရဲ့ သမီး ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ပဲ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက် အဖြစ် အများ နည်းတူ အလုပ်ဝင်ကာ

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တို့ နှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ သူလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကိုနေအောင်လို လုပ်သက်ရင့် အရည်အချင်းပြည့် ဝန်ထမ်းကောင်း တစ်ဦးကို ဟိုးတောကြို အုံကြား နေရာတစ်ခုကို လွှင့်လိုက်တယ် ဆိုတာ ဟာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းရင်း တစ်ခုခု မရှိပဲနဲ့ တော့ မဖြစ်နိုင် ဆိုတာကို သာ တွေးသိနိုင်လျက် အသေးစိတ် တော့ဖြင့် ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်။

ကိုနေအောင်ဟာ အိမ်ထောင်ကျ ထားတာလည်း တစ်နှစ်သာသာပဲ ရှိသေး၍ ဘယ်လိုမှ ဇနီးတို့ မိသားစုတို့ ခေါ်မဖြစ်တဲ့ နေရာမျိုး ပြောင်းရွှေ့ ရမည် ဆိုတဲ့ အခါ ကြားရတဲ့ သူတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ ပါသည်။ ။

အတင်းအကျပ် မေးမကောင်းလို့ သာ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေရ သော်လည်း နောက်ထပ် တစ်ပတ် အကြာမှာ တော့ ကိုနေအောင်ထံက ပေါက်ကွဲသံကို ထပ်ကြား ရပြန်သည်။ ။

"ငါကွာ အလုပ်သာ ထွက်ပစ် ချင်တော့တယ် ကောင်းစစ်သွေးရာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုနေအောင်ရာ"

"မနေ့က မိန်းမကို ဆရာဝန်က ကွန်ဖမ်းမ် လုပ်လိုက်ပြီကွ၊ ကိုယ်ဝန် သုံးလ ရှိနေပြီ၊ သေချာပြီ"

"ဟာ ... ဟုတ်လား"

"တောက် ... ငါကွာ"

ကောင်းစစ်သွေး ကိုနေအောင်ကို ကိုယ်ချင်းစာစွာ စိတ်မကောင်း လ က်မကောင်း ဖြစ်ပေးရုံက အပ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ကိုနေအောင်နှင့် ကို နေအောင်ဇနီး သိင်္ဂီတို့ ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေဟာ အညာ မြို့လေး တစ်မြို့မှာ နေကြပါသည်။ ။ ကိုနေအောင်သာ လခကောင်း ဝင်ငွေကောင်းတဲ့

အလုပ်အကိုင်နှင့်မို့ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်း ကျဉ်းလေး တစ်ခန်း လာဝယ်ပြီး နေကြတာပါ။

မိန်းမ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လေး လက်ဝန်နှင့် ကျန်ရစ်မှာ ဘယ်ယောက်ျားက စိတ်ဖြောင့် နိုင်ပါမည်နည်း။ နံဘေး အနီးမှာ ဆွေ တွေ မျိုးတွေလည်း မရှိ။ အညာပြန် နေခိုင်းဖို့ ကလည်း ကလေးမီးဖွားဖို့ ကိစ္စ၊ ဆရာဝန်ပြဖို့ ဘာဘာ ညာညာတွေကို ရန်ကုန်မှာ သာ စီစဉ် ချင် မလွဲ။

"ဒါဖြင့် ကိုနေအောင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ မသိင်္ဂီကို ဘယ်လို ထားခဲ့မလဲ"

"ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

"သူဌေးကို အကျိုး အကြောင်း အခြေအနေ တင်ပြ ကြည့်လိုက်ပါ ကိုနေအောင်ရာ၊ သူက သဘောတော့ ကောင်းပါတယ်၊ နားလည်မှုလည်း ရှိပါတယ်"

"သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ နားလည်မှုလည်း ရှိတယ် မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာမှာ တော့ တင်ပြလို့ လည်း မရဘူး၊ လုံးဝ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ကွာ၊ ဟိုတစ်နေ့ ကလည်း ငါက အမ်ဒီဆီက စာထွက်လာတာ ကို အမ်ဒီဆီ တစ်ခါဝင် တောင်းပန်၊ သူက မရဘူး ငြင်းတာကို ငါ့ဟာငါ သူဌေးဆီ ဇွတ်ဝင်ပြီး အသနားခံတာကွ ...

တကယ်တော့ ငါလုပ်တာက စည်းတောင် ကျော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသွားချင် လွန်းအားကြီးလို့ အရဲစွန့်ဝင် တွေ့ကြည့်တာ၊ ပြောတာ ဆိုတာ ကတော့ ပညာသား ပါပါ ပါးပါး နပ်နပ် နူးနူးညံ့ညံ့ပဲ၊ သူဌေး လုပ်စား နေတာပဲကွာ၊ မနပ်ပဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ငြင်းလို့ မရဘူး၊ မပြင်ဆင် ပေးဘူးဆိုတာကို သိသာစေတယ်၊ အပြီးလေးနဲ့ ပဲ အမိန့်

ပေးတာ၊ သူ့စကားက လွတ်တဲ့ နေရာ သွားပြီး တာဝန် မထမ်းဆောင် နိုင်ရင် ထွက်လို့ ရတယ်လို့ တဲ့ ကြီး မပြောရုံ တမယ်ပဲ ...

ဒီသဘော ဒီအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ညင်သာ သိမ်မွေ့စွာ သာယာ ညင်းပျောင်းစွာ ပြောလိုက်တာ စကားကုန်ပြီးပြီ ကောင်းစစ်သွေးရ"

"ဒါပေမဲ့ ခုဟာက"

"ခုဟာက ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာလေ၊ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အပေါ် နင်းပြီး အခွင့်အရေး မတောင်းယူရဘူး ဆိုတာ ဝန်ထမ်း စည်းမျဉ်းထဲ ပါပြီး သားပဲ၊ နောက်ပြီး မလုပ်ချင်ရင် မသွားချင်ရင် မကျေနပ်ရင် ထွက်လို့ ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ဖက်က ရိုက်ချပြီး တစ်ဖက်က ဆွဲပင့် ထားသေးတယ်၊ ငါ့ကို အခြေခံ လစာရော ခံစားခွင့်တွေရော တိုးထားတယ်ကွ"

ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ ဝန်ထမ်းတွေကို ထိုက်တန်သော လုပ်ခ လစာ ပေးရာမှာ တော့ နာမည်ကောင်း ထွက်သော ကုမ္ပဏီပါ။ ကောင်းစစ်သွေးတို့ ဟာ ဘယ်ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီက အင်ဂျင်နီယာတွေနဲ့ ပဲ ယှဉ်ယှဉ် မျက်နှာ ပွင့်လှတဲ့ အထက်စီး လစာတွေ ခံစားကြရတာပါ။ ဒီလစာအပြင် အပို ခံစားခွင့်တွေကိုပါ ထပ်တိုး ထားသေးတယ် ဆိုတော့ ကိုနေအောင် အဖို့ ပစ်ရမှာ လည်း အဆီနှင့် တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေမှာ ပင်။

"အဘိုးကြီး ဘာများ ခုသွား ပါလိမ့်ဗျာ"

"ခုသွားတာပေါ့ကွာ၊ အကြီးအကျယ် ခုသွားလို့ ပေါ့"

"ကိုနေအောင်က ဘာများ သွားလုပ် မိလို့ လဲဗျာ"

"ငါ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး ကောင်းစစ်သွေးရာ၊ ကိုယ့်စည်း ကိုယ့်

ဘောင်က မကျော်ဘဲ တာဝန်ကျေတဲ့ ဝန်ထမ်းပါ။ ဘာဖြစ်ချက်မှ မရှိ
အောင် တကူးတကကို ကြိုးစား ပြီးနေတဲ့ ကောင်မျိုးဆိုတာ မင်းလည်း
သိသားပဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် စဉ်းစား မရတာပေါ့"

"သူ ငါ့ကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နား မထားချင် လောက်အောင် ဖြစ်တာ
ဟာ ငါ့အားနည်းချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ သူ့အားန
ည်းချက် ကြောင့်ပေါ့ကွ"

"သူ့အားနည်းချက်"

"အေး ... ဟိုနေ့ကတော့ မပြောဘူးလို့ ပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သိင်္ဂီကိုယ်ဝ
န်ရှိတာ မနေ့က သိလိုက်တော့ လူက ပိုပြီး ဓာတ်ပျက် လာတာရယ်၊
မင်းက သူနဲ့ ပတ်သက်ကို ပတ်သက် ရတော့မဲ့လူ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်
မင်းအကြမ်းဖျဉ်းတော့ သိထား သင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အတွက်ရယ်၊ ငါ
မင်းကို ပြောပြတော့မယ်ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပြပါ ကိုနေအောင်၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်သိချင်
နေတယ်"

"မင်းလည်း ကြည့်ကျက်နေ ဟေ့ကောင်"

"ဟုတ်"

"ကိုယ်တော်ရမဲ့ ယောက္ခမ အကြောင်း နည်းနည်း ပါးပါး သိထား
တော့ မင်းလည်း အကျိုး ရှိတာပေါ့"

"ဟုတ်"

"မင်းယောက္ခက ဇယား ရှိတယ်ကွ"

"ဇယား"

"အေး ... ဇယားတွေ ရှိတယ်ကွာ၊ ဒါဆို သဘောပေါက်တော့"

ကောင်းစစ်သွေးက ငိုငေးသွားရပါသည်။ ။

"ဖြစ်ချင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်နှစ်ဆယ် သုံးပတ်လောက်ကပေါ့ကွာ၊
သူတို့ စုံတွဲနဲ့ ငါနဲ့ တည့်တည့်ကြီး သွားတိုးနေတာပဲ ကောင်းစစ်သွေးရေ
"

"ဪ"

ကောင်းစစ်သွေး ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ မယုံကြည် နိုင်သလို
လည်း ဖြစ်သွားရကွာ၊ စိတ်ထဲလည်း နင်တင်တင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။
ဦးကောင်းမြတ်ကို ဒီလိုလူစားလို့ ထင်မထားပါ။ သူက အထင်ကြီး လေး
စားမှု ရှိထားတာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဒီစကား ကြားသိ လိုက်ရတဲ့ အတွက် သက်လယ် အတွက်လည်း
စိတ်မကောင်း မိသလိုလို ဖြစ်ရပါသည်။ ။

"ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဆိုရင် ငါရှောင်သွား ပါတယ်ကွာ၊ ဒီကိစ္စ ဆိုတာ
ကလည်း ရှောင်ကို ရှောင်သွားမှ ပဲ ဖြစ်မှာ ၊ မသိတာ မမြင်တာ ကိုယ့်အ
တွက် အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား၊ ရှောင်လို့ က မရဘူး။ ငါကလည်း ဒီ
သွားဆရာဝန် အခန်းထဲပဲ ဝင်မှာ ၊ အဲဒီက တစ်ယောက် အထွက် ငါက
ငါ့အလှည့်မို့ ဝင်ဖို့ အထ အဘိုးကြီးက သူ့မဒီကို လက်မောင်းလေး တစ်
ဖက် ပခုံးလေး တစ်ဖက် တယုတယ ကိုင်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာတာ
ကွ"

"သက်လယ် အမေ မဟုတ်တာ သေချာတယ်နော်"

"သေချာလို့ ပေါ့ကွာ၊ ငါက သက်လယ် အမေပဲ ပထမ ထင်လိုက်ပြီး

ပါးစပ်ကနေ ဆရာကတော် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ခင်ဗျာ လို့ တောင် ထုတ်မေး
လိုက်မိတာ၊ နှစ်ယောက်လုံး မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားမှ ပဲ ငါလည်း သ
က်လယ် အမေ မဟုတ်ပါလားလို့ သတိပြုမိတာ၊ သက်လယ် အမေကို
သေချာကို သိပါတယ်ကွာ၊ ‘...’ ကျောင်း ဆွမ်းစားဆောင် သူတို့ ဆောက်
လှူတုန်းက ငါပဲ အဲဒီမှာ တာဝန်ယူတော့ သက်လယ် အမေက ခဏခ
ဏ လာစစ် လာကြည့်တာ၊ ငါနဲ့ ဆယ်ကြိမ်နီးပါး စကား ပြောဆို ဖူးပါ
တယ်”

“ ... ”

“ငါလည်း သွားပါပြီ လို့ တော့ စိတ်ပျက်သွားတာပဲကွာ၊ သိလည်း မ
သိချင် မြင်လည်း မမြင်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးက ကိုယ်နဲ့ မပတ်သ
က်လေ ကောင်းလေ၊ တည့်တည့်ကြီး ရှောင်မရတာတော့ ငါ့အပြစ်လား
ကွာ၊ ငါ့ကိုက ကံဆိုးတာပါ၊ ဘာကြာလဲကွာ၊ အမ်ဒီကို သူ ဘိုင်နိမ်းမ်းတ
က် ညွှန်ကြား လိုက်မှာ ပေါ့၊ ငါ့ကိုမှ ရွေးပြီး စာထွက်လာတော့ တာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“အေး ... ငါ့အတွက် ဒုက္ခ၊ သူ့အတွက်တော့ သုခပေါ့ကွာ ... ဟား
ဟား”

“ယုံတောင် မယုံချင်ဘူးဗျာ”

“ဪ ... ငါတောင် ငါ့မျက်စိနဲ့ မြင်တာ မဟုတ်ဘဲ သူများ ပြောရင်
ယုံမယ် မထင်ဘူး၊ သေချာ လွန်းလို့ ယုံရတာ၊ မင်းလည်း သိထားတာ
ကောင်းတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့ မငြိအောင် ရှောင်လို့ ရတာပေါ့၊
မင်းကတော့ လုံးဝ ငြိလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ကောင်းစစ်သွေး၊ မင်းက သူ့သမ
က်တော်ရမှာ ၊ ငါလွင့်တာက တော်သေးတယ်၊ မင်းသာ လွင့်ရင် မင်းတို့
လပ်ဖ်စတိုရီလေးလည်း နိဂုံးချုပ်ပြီ၊ မှတ်ပေတော့”

"ဟင်း ... "

ကောင်းစစ်သွေးက ရင်မောလှတဲ့ သက်ပြင်းကြီး တစ်လုံး မှုတ်ထုတ်
လိုက်မိပါသည်။ ။
